

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa D. O.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w T.
z dnia 28 października 2013 r., sygn. akt IV Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 zł (sto
dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącą spółkę na jakiegokolwiek względy, które w jej ocenie uzasadniają przyjęcie

skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Powołane okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku opartego na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymagania konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, LEX nr 560581; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504; z 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX nr 560494) i 4) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to

zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje, skoro skarżąca spółka wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c. stwierdzając, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu „czy wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony pracownikowi pełniącemu u pracodawcy strategiczne stanowisko kierownicze, obciążonego przez to zwiększoną odpowiedzialnością oraz zobowiązanemu do stałego i aktywnego zaangażowania w zadania wchodzące w zakres jego obowiązków pracowniczych, motywowane długotrwałą nieobecnością pracownika w pracy, która w ocenie pracodawcy znacząco wpływa na zamierzoną przez niego organizację pracy, pomijając przyczynę tej nieobecności, a jednocześnie uwzględniając obecnie panujące realia społeczno-ekonomiczne, mające wpływ na kształt słuszných i usprawiedliwionych interesów pracodawcy, zasady współżycia społecznego, łączące pracownika i pracodawcę, a także intensywny charakter pracy przyjęty w dużych korporacjach, może być uznane za uzasadnione w świetle regulacji art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 8 k.p. w szczególności, gdy wiąże się z ochroną usprawiedliwionego interesu pracodawcy podyktowanego warunkami ekonomicznymi w obecnie panujących realiach wolnorynkowych, nie pozostających bez wpływu na treść klauzul generalnych „zasadne wypowiedzenie” i „zasady współżycia społecznego”?”.

Pozwana stawiając takie zagadnienie prawne kwestionuje w przedmiotowej sprawie ustalenia Sądu pierwszej i drugiej instancji dotyczące, tego że w przedmiotowej sprawie decyzja o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę nastąpiła już w momencie przeprowadzania rekrutacji na stanowisko powoda czyli po upływie dwóch tygodni usprawiedliwionej nieobecności powoda w pracy, a długotrwała nieobecność powoda nie powodowała dezorganizacji pracy bowiem na jego stanowisku zatrudniony był już nowy pracownik. W tym miejscu wskazać należy przepis art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c. zgodnie z którym Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.